

ஆ. வெண்ணிலா கவிதைத் தொகுப்பை முன்வைத்து உடலரசியலைக் குழந்தைகளுக்கு உணர்த்துவதில் பெற்றோரியம்

மு. மகாலிங்கம் ^{அ. *} L. ராம்ராஜ் ^{அ. *}

^அ தமிழ்த்துறை, பூ.சா.கோ. கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர்-641014, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Parenting in A. Vanilla's Poetry Collection "Iravu Varaintha oviyam"

M. Mahalingam ^{அ. *}, L. Ramraj ^{அ. *}

^அ Department of Tamil, PSG College of Arts & Science, Coimbatore-641014, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
msmvj5@gmail.com

Received: 10-08-2022
Revised: 05-10-2022
Accepted: 17-11-2022
Published: 08-12-2022

ABSTRACT

In today's mechanized social environment, bringing up children with cultural values is full of challenges. Especially, bringing up girls is also a major problem. Child rearing is called parenting. Parenting is related to culture. Culture is a systematized pattern of human activities. Every man tries to identify himself with culture. Human creation without culture is impossible. Religious and philosophical ideologies play an important role in cultural formation. Once a child is born, its parents want to raise it according to their culture. There are many forms of culture such as traditional, modern, liberation and spiritual. The upbringing of children is based on the above principles. Concepts like freedom, slavery interferes with cultural activities such as food, dress and speech. Do I want to pass on the legacy to my children? Do I want to get rid of the slavery? Or should tradition and culture be nurtured with a sense of liberation? The problem and confusion will arise for the parents while upbringing their children. In a sense this is also an identity problem. This problem was solved by the collection of Vanilla's "Iravu Varaintha Oviyam". The role of the mother in child rearing, especially in rearing a female child, is very important. This article examines Vanilla's poems, which are composed of mother-daughter dialogues.

Keywords: Marginalism, Relationism, Parentism, Teacherism, Authoritarian Parenting

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கியச் சூழலில், சங்க இலக்கியம் தொடங்கி நவீன இலக்கியம் வரை, பெண்ணின் உடல்மொழி குறித்துப் பேசப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. பெண்ணுக்குள் திணிக்கப்படுகின்ற ஆண் மீதான பயம், சடங்குகளில் கட்டுறுவது, மூடப் பழக்கவழக்கங்களில் முடங்குவது, காம உணர்வுகளை அடக்கிக் கொள்வது, தனிமைப் புலம்பல்களை அங்கீகரிப்பது, அகத்தைக் கலைத்துப் போடுவது எல்லாம் பெண் மொழியில் அடையாளப்படுத்தப் படுகின்றன. காலம், கருத்து, சூழல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் கட்டமைக்கப் பட்டிருக்கின்ற இவ்விலக்கியங்களானது பெண்ணின் உடல் மொழியோடு கூடவே அவளின் உடல் அரசியலையும் தொடர்ந்து பேசிவருகின்றது. இந்த வரிசையில் ஒளவையார், வெள்ளிவீதியார் தொடங்கி லீனா மணிமேகலை வரை குறிப்பிடத்தகுந்த படைப்பாளிகளாவர் (Vennila, 2015).

விழுமியத்தில் பேசப்படும் பெண்ணின் உடல், தனி மனித உடலாகவும் சமூக உடலாகவும் கட்டமைக்கப்படுவதில் அத்த முரணானது இருந்துவருகிறது. சமூகமானது உருவாக்கி வைத்திருக்கின்ற பெண்ணுக்கான உடல் மொழியிலிருந்து மீறுவதும் கட்டுடைப்பதும் உடல் அரசியல் என்ற புரிதல் நிலையில், சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளை ஏற்ற பெண்ணின் தனிமனித உடலானது அவைகளை மறுத்து சமூக உடலாக மாற்றப்படும்போது பல உளவியல் முரண்களுக்கு உள்ளாகின்றது. இந்த உடலரசியல் குறித்து எழுதியவர்களுள் ஆ. சங்கரி, குட்டி ரேவதி, சல்மா, ஆ. வெண்ணிலா, சுகிர்தராணி, மாலதி மைத்ரி, லீனா மணிமேகலை, அரங்க மல்லிகா போன்றோர் குறிப்பிடத்தகுந்தவர். குறிப்பாக ஆ. வெண்ணிலாவின் கவிதைப் படைப்பியல், பொதுநிலையில் எழுதப்பட்டுவந்த ஆண், பெண் உறவு மற்றும் உளவியல்சார் பாலியல் அரசியல்களுக்கு மாற்றாகச் சமூகத்தில் பெண் குழந்தைகளை வளர்ப்பதில் உள்ள சிக்கல்களைப் பற்றியும், புறச்சூழல்களில் பெண்கள் நாள்தோறும் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகளைப் பற்றியும் பேசுகின்றது.

நவீன இலக்கிய உலகில் அறியப்படும் முன்வரிசைக் கவிஞர்களில் ஒருவர் ஆ. வெண்ணிலா. கவிஞர், சிறுகதை ஆசிரியர், கட்டுரையாளர், நாவலாசிரியர், சிறுபத்திரிக்கை ஆசிரியர், பள்ளி ஆசிரியர், ஆய்வாளர், பதிப்பாளர் எனப் பன்முக அடையாளங்களுடன் தமிழ் உலகில் இயங்கிவருகிறார். பெண்ணிய அடிப்படையிலான கருத்துக்களை முன்னெடுத்து இலக்கியம் படைத்து வருவதும், அன்றாட வாழ்வின் இன்னல்களைப் படைப்பாக்குவதும் இவரது தனித்துவமாகும். இவரது நீரில் அலையும் முகம், இரவு வரைந்த ஓவியம், இந்திரநீலம், கங்காபுரம் போன்றவை குறிப்பிடத்தகுந்த படைப்புகளாகும்.

இதில், இரவு வரைந்த ஓவியம் என்னும் கவிதைத் தொகுப்பு பேசும், தாய்மை மற்றும் குழந்தைமை இரண்டிற்கும் இடையிலான இடைவெளியில் நிரம்புகின்ற குழந்தையைச் சமூகத்திற்கான உடலாக கட்டமைப்பதில் தாய்மைக்கான சிக்கல்கள் குறித்து விவாதிப்பதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வு முறை

தனிமனித விருப்பு வெறுப்புகளைக் கடந்து குழந்தையிலேயே பெண்மைக்கான சமூக உடலானது கட்டமைக்கப்படுவதில், தாய்மைக்கு உள்ள சிக்கல்களையும் சவால்களையும் பொறுப்புகளையும், இது சரி, இது தவறு என்று ஒருதலைபட்சப்படாமல், ஆய்விற்கான முதன்மை நூலை முன்வைத்து ஆயும் நோக்கில் ஆய்வுப் பொருண்மையானது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. ஆய்வின் பொருள் கட்டமைப்புச் செறிவிற்காக, பகுப்பு முறை, விளக்க முறை, சமூகவியல், உளவியல், பெண்மையியல் போன்ற அணுகுமுறைகளானது கையாளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வின் முதல் கட்டமாக, பெண்ணிய உளவியல், உடலரசியல், தனிமனித உடல், சமூக உடல் ஆகியவை பற்றிய புரிதலுக்காக, சுந்தர்காளி, ஜமாலன், ஆகியோர்களின் கட்டுரைப் பனுவல்கள் பரிந்துரைக்கப்பட்டு, தெளிவான கலந்தாலோசிப்பிற்குப் பின் தொடக்கநிலை நூல்களானது வாசிக்கப்பட்டது (Mallika, 2022). பின் அந்தத் தொடக்கநிலை நூல்களின் அடிப்படையில், ஆய்விற்கான முதன்மை நூலாகக் கவிஞர் இரவு வரைந்த ஓவியம் என்ற கவிதை தொகுப்பு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. பின்பு இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு தொடர்பான தகவல்கள், உரையாடல்கள் இணையப் பக்கங்களில் வாசிக்கப்பட்டன. ஆய்வின் அடுத்தகட்ட நகர்த்துதலுக்காகக் கவிஞர் இந்தக் கவிதைத் தொகுப்புக் குறித்த அனுபவங்களும், கருத்துக்களும் கேட்கப்பட்டு இவ்வாய்வானது மேற்கொள்ளப்பட்டது (Vennila, 2010).

இக்கட்டுரையின் தகவல்கள் அனைத்தும், குழந்தையிலிருந்தே பெண் குழந்தைகளைச் சமூக அக்கறையோடும் அதுசார்ந்த உடல் கட்டமைப்போடும் உருவாக்குவதில் மற்ற உறவுகளைவிடவும் தாய்மைக்குப் பெரும் பங்கும், பொறுப்பும் இருக்கின்றது என்ற கருத்தை, இயந்திரமயமாகிவிட்ட இன்றைய சமூகச் சூழலோடு முன்வைத்து, ஒப்பிட்டதில், பெண்களைப் போலவே ஆண்களுக்கும் பெண் குழந்தை வளர்ப்பில் சம பங்கு இருக்கின்றது என்று குறிப்பிடுகின்றது (Vennila, 2010).

ஆய்வுநூல் பற்றிய குறிப்பு

இரவு வரைந்த ஓவியம், என்ற இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பில் மொத்தம் 48- கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன (Vennila, 2010). அதில், ஆறு கவிதைகள் பொம்மைகளோடான குழைந்தைமையின் வாழ்வியலைப் பேசுகிறது. தந்தையின் பிரிவு நினைவியல் மன ஓட்டங்களாக, ஏழு கவிதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அம்மா மகள் இருவருக்குமான உரையாடலாக 6- கவிதைகள், சமூகப் பெண் உடலியல் மற்றும் உளவியல் கட்டமைப்புகளை பேசுகிறது. இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள முதல் கவிதை மட்டும் தனியே, கோபம், அன்பு என்ற உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் சூழல் அமைவில், குழந்தையிடம் அம்மா தாயாகிப்போவதைப் பேசுகிறது. மொத்தம் 48- கவிதைகளில், $6+7+6+1=20$. கவிதைகள் போக மீதமுள்ள 28- கவிதைகள்/ காதல், காமம், ஏக்கம், பொதுமை உறவு நிலை போன்ற கருத்துக்களைப் பேசுகின்றது. இந்தக் கவிதை நூல் 2010-இல் வெளியான இவரது ஆறாவது கவிதைத் தொகுப்பாகும்.

இயந்திர மயமாக்கல் சூழலில் பெற்றோரியம்

இயந்திரமயமாகிப்போன இன்றைய காலச் சூழலில், மனிதர்களிடம் அறிவு, அழகு, அனுபவம் இப்படி அநேக விழுமியக் கூறுகள் இருந்தாலும், அவரவர்களுக்கு இருக்கும் பொருளாதாரத்தை வைத்தே அவர்களின் வாழ்வானது மதிப்பிடப்படுகிறது. இதைச் சரி, தவறு எனச் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதற்கோ இல்லை விளைவுகளின் அடிப்படையில் விவாதிப்பதற்கோ இன்றைய இயந்திரமய உலகில் தேவை சார்ந்த எந்தவொரு நிர்பந்தியமும் இல்லையென்றாலும்கூட, நலமான ஒரு சமூகம் அல்லது சமுதாயம் கட்டமைவதற்கு இப்படிப்பட்ட கேள்விகளும் விவாதங்களும் இன்றியமையாததாக இருப்பதை நம்மால் தவிர்க்க முடியவில்லை (Vennila, 2010).

மனிதகுலம் சூழலுக்கு ஏற்றபடி தன்னைத் தகவமைத்துக் கொள்ள, அதீத மெனக்கிடல்களை மேற்கொண்டு வந்துள்ளது. அதைத்தான் நாம் பரிணாமத்தின் படிநிலை 'டார்வின்' என்கிறோம். அப்படி ஒவ்வொரு படிநிலையிலும் கட்டமைக்கப்பட்டு வந்த குடும்பம், சமுதாயம் என்ற கட்டமைவானது, பெருகிவரும் எண்ணற்ற கருத்தியல்களாலும், தத்துவங்களாலும், கோட்பாடுகளாலும் கேள்விக்கு உள்ளாவது சரியா? என்ற ஐயம் நம் மனிதர்களுள் எழாமல் இல்லை. அதிலும் குறிப்பாக இந்த இயந்திரமயமாக்கலினால், உறவுகளுக்கு இடையிலான புரிதலும் நேரத்தைச் செலவிடுதலும் குறைந்துகொண்டே வருகிறது. குறிப்பாகப் பெற்றோர்களுக்கும் குழந்தைகளுக்குமான பகிரல்வெளி மிகவும் சுருங்கத் தொடங்கிவிட்டது. இந்தக் கருத்தினை விக்ரமாதித்தியனின் கவிதை இப்படி பேசுகிறது. "எட்டு மணிநேரம் வேலை செய்யவேண்டும் - எட்டு மணிநேரம் தூங்க வேண்டும் - எத்தனை மணிநேரம் வாழ வேண்டும்"

இப்பொழுதெல்லாம் மனிதன் தனது வாழ்க்கைப் பின்புலத்தைக் கல்வி, தொழில், சாதி, மதம் என்ற அடிப்படையில் அறிமுகம் செய்வதைவிட, நாங்கள் அறுபதுகள்-எண்பதுகள்-தொண்ணூறுகளில் வாழ்ந்தவர்கள் என்று தன்னை ஆண்டுகளின் ரீதியிலான அடிப்படையில் அறிமுகம் செய்யத் தொடங்கிவிட்டான். "ஆண்டுகளானது பண்பாட்டின் கண்ணாடி" என்றாலும்கூட, இப்படிப்பட்ட மனப்போக்கும் சூழலும் நலமானதா? என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது (Vennila, 2010).

1991- உலகமயமாக்கலுக்குப்பின் ஏராளமான கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, வாழ்வியல் வசதிகள் பெருகிவிட்டதனாலும், இவற்றிற்கு ஏற்றபடியெல்லாம் தனது சித்தாந்தத்தை உருவாக்கிக் கொண்டதனாலும், மாற்றியமைத்துக் கொண்டதனாலும் சுயம் என்ற கருத்தியலானது கோலோச்சத் தொடங்கிவிட்டது. இந்தச் சுயத்தின் கோலோச்சதலானது காலங்காலமாய் இருந்துவரும் கட்டமைப்புகளான, பண்பாடு, கலாச்சாரம் மரபு ஆகியவற்றின்மீது தொடர்ந்து கேள்விகளை எழுப்பிய வண்ணம் உள்ளது. இப்படிப்பட்ட கேள்விகளின் எழுப்புதல்கள் சரி தவறு என்ற அளவீடுகளுக்கு இடையில் நகர்ந்துவரும் குடும்பம், சமூகம், சமுதாயம் ஆகியவற்றின் மீது தொடர்ந்து கேள்விகளையும் ஐயங்களையும் எழுப்பிக்கொண்டே இருப்பதனால், அதன் அடிப்படைக் கட்டமைப்பான உறவியமானது சிதைந்துகொண்டே வருவதை நம்மால் காணமுடிகிறது. இந்த நிலை ஆரோக்கியமானதா?

உறவுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வாழ்ந்து வந்த நாம் இப்போது பொருளை நோக்கிய ஓடுதல், நேரமின்மை, பொறுமையின்மை ஆகியவற்றால் கட்டுண்டு நசிங்கிக் கொண்டிருக்கின்றோம். இந்த நசுங்குதலால் உறவியமானது சிதைக்கப்பட்டு அவரவர் தனக்கென தனிப்பட்ட பாதைகளை வகுத்துக்கொள்ள நேரிடுகிறது. இத்தகைய போக்கு உறவியத்திற்கு அடிப்படையான பெற்றோரியத்தையும் ஆசிரியரியத்தையும் சிதைத்துக் கொண்டே உள்ளது. கூடவே இந்நிலையானது, “சுயம்+பொது=குடும்பம்-பொது+சுயம்=சமூகம்” என்ற விதியையும் கட்டுடைக்கப்பார்க்கிறது. இந்த முறைமை சரியானதா?

நாளைய சமூதாயத்தில் பயணிக்கப் போகின்ற குழந்தைகளை நன்முறைமையில் வளர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு பெற்றோரியத்திற்கும் ஆசிரியரியத்திற்கும் இன்றியமையாதது. பெற்றோரியத்தையும் ஆசிரியரியத்தையும் நன்முறையில் வளர்த்தெடுக்க வேண்டிய பெற்றோர்களும் ஆசிரியர்களும் முறைப்படி அதைச் செய்கின்றார்களா என்பது கேள்விக்குரியதே?

இந்தப் பெற்றோரியத்திற்கும் ஆசிரியரியத்திற்கும் இடையிலான கற்பித்தல் சுழற்சி பிறழ்வதனால் சந்தைமயமாக்கலை முன்வைத்து ஊர் முழுவதும் உளவியல் ஆலோசனை மையங்கள் உருவாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒருபுறம் இதை வேலை வாய்ப்புகளின் வளர்நிலை என்று எடுத்துக்கொண்டாலும் ஆரோக்கியமான பண்பாட்டுச் சமூகம் வளருமா என்பது கேள்வியே?

இப்படிப் பொருளாதாரமும் நேரமின்மையும் கருத்தியலும் ஆதிக்கம் செலுத்திவரும் இயந்திரமயமாகிப்போன இன்றையச் சமூகச் சூழலில், குழந்தைகளை வளர்ப்பது அல்லது கருத்தியலுக்கு ஏற்றபடி உருவாக்குவதென்பது சவால் நிறைந்த ஒன்றே. அதிலும், பெண் குழந்தைகளை வளர்ப்பது என்பதும் பெரும் சிக்கலுக்கு உட்பட்டது. குழந்தை வளர்ப்பு என்பதைப் பெற்றோரியம் என்கிறோம். பெற்றோரியம், பண்பாட்டுடன் தொடர்புடையது (Vennila, 2010).

பண்பாடு என்பது மனித நடவடிக்கைகளின் முறைப்படுத்தப்பட்ட செயல் வடிவங்களாகும். ஒவ்வொரு மனிதரும் தம்மைப் பண்பாட்டுடன் அடையாளப்படுத்திக்கொள்ள முயல்வார். பண்பாடற்ற மனித உருவாக்கம் என்பது சாத்தியமில்லை. பண்பாட்டு உருவாக்கத்தில் மத மற்றும் தத்துவங்களின் கருத்தியல்கள் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. ஒரு குழந்தை பிறந்தவுடன் அதன் பெற்றோர்கள் அவர்களின் பண்பாடு சார்ந்து வளர்க்க விரும்புவார்கள். மரபு, நவீனம், விடுதலை, ஆன்மீகம் என்று பண்பாட்டின் வடிவங்கள் பலப்பல. இவற்றில் எதைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்பது அவரவர் வளர்ப்பு மற்றும் வாசிப்பு, கல்வி சார்ந்த சிந்தனைகளின் மூலம் சாத்தியப்படும். குழந்தைகளின் வளர்ப்பும் மேற்கூறிய அடிப்படைகளின் மூலமே அமையும். விடுதலை, அடிமைத்தனம் போன்ற கருத்தாக்கங்கள் உணவு, உடை, பேச்சு போன்ற பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளுடன் குறுக்கீடு செய்து வருகின்ற தற்போதைய நவீனத்துவ/ பின்நவீனத்துவ/ காலனிய/ பின்காலனியச் சூழலில் ஒரு குழந்தையை வளர்ப்பதில் பெற்றோரின் மன நிலையானது குழப்பத்திற்குரியதாக இருப்பதை உற்று நோக்க வேண்டும். மரபைக் குழந்தைகளிடம் கடத்த வேண்டுமா மரபில் இருக்கிற அடிமைத்தனங்களைக் களைய வேண்டுமா அல்லது மரபையும், பண்பாட்டையும் புறந்தள்ளி விடுதலை உணர்வுடன் வளர்க்க வேண்டுமா என்கிற சிக்கலும் குழப்பமும் பெற்றோருக்கு உண்டாகும். ஒரு வகையில் இதுவும் ஒரு அடையாளச் சிக்கல்தான்.

முன்பெல்லாம் பெற்றோர்கள் குழந்தைகளோடு செலவிட அதிக நேரமிருந்தது கருத்துக்களும் குறைவு. ஆனால், இப்பொழுதெல்லாம் பண்பாடு, கலாச்சார மற்றும் மரபார்ந்த கருத்துக்களைக் குழந்தைகளிடத்தில் பேசி, உணர்த்திப் புரியவைக்கப் பெற்றோர்களுக்கு நேரமில்லை. அதனால், குடும்பக் கட்டமைப்பையே சிதைக்கும்படியான எண்ணற்ற கருத்தியல்களும் சரளமாய் பேசும்படியிலான, “நாம் இருவர் நமக்கிருவர்-நாம் இருவர் நமக்கொருவர்-நாம் இருவர் நமக்கு ஏன் ஒருவர்? நாம் ஏன் இருவர்?” இப்படிப்பட்ட நவீன நடைபேச்சு மொழிகள் பெருகத்தொடங்கிவிட்ட இக்காலச் சூழலில், மேலதிகவற்றையெல்லாம் கடந்து பெண்குழந்தையை வளர்ப்பதில் பெற்றோரியத்தின், அதிலும் குறிப்பாக தாய்மையின் பங்களிப்பும் பொறுப்பும் பற்றியும், இரவு வரைந்த ஓவியம் என்னும் கவிதைத் தொகுப்பை முன்வைத்து இவ்வாய்வானது விவாதிக்க முயல்கிறது (Vennila, 2010).

தமிழ் இலக்கியங்களில் சிறுவர் இலக்கிய வகைமை

மனித வாழ்க்கையைப் பண்படுத்துவதிலும் செம்மைப்படுத்துவதிலும் இலக்கியம் பெரிதும் துணைசெய்கின்றது. இந்த அடிப்படையில் மனிதகுலத்தின் தோற்றப்பருவமான குழந்தைகளுக்கான வகைமையான சிறுவர் இலக்கியங்கள், சங்க காலம் தொடங்கி இக்காலம் வரை ஆங்காங்கே பேசப்பட்டு வந்திருக்கிறது என்றாலும், இதுவரை படைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒட்டுமொத்த இலக்கிய வகைமைகளிலும் சிறுவர் இலக்கிய வகைமையானது மிகவும் சொற்பமே! ஏனென்றால், சிறுவர் இலக்கியத்தில், சிறுவர்களுக்கான இலக்கியம்- சிறுவர்களைப் பற்றிய இலக்கியம் என இருவகைமை உள்ளது. இதில், பெரியோர்களால் படைக்கப்படும் சிறுவர்களைப் பற்றிய இலக்கியங்களே ஏராளம்.

தமிழ் மரபு இலக்கியங்களின் மீது ஒரு மீள்பார்வை செய்தோமானால், 'மன்னன் அறிவுடை நம்பியின், (இடைப்படக் குறுகுறு நடந்து சிறு கை நீட்டி, - இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும் - நெய்யுடை அடிகில் மெய்பட விதிர்த்தும் - மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப் - பயக்குறை இல்லை தாம் வாழும் நாளே!)' என்ற இந்த புறநானூற்று 188-ஆவது பாடலும், 'வள்ளுவர் திருக்குறள் அறத்துப்பாலில் வைத்திருக்கும் மக்கட்பேறு' என்ற அதிகாரமே உடனே நினைவுக்கு வருகிறது.

சரி, இக்கால இலக்கியங்களில் எந்தப் படைப்பும் இல்லையா? என்ற கேள்வி மனதிற்குள் எழும்பாமல் இல்லை. பெரும்பாலும் அவ்விவிலக்கியங்கள் அனைத்தும் குழந்தைகளைப் பற்றிய இலக்கியங்களாகவே உள்ளது. அந்த வரிசையில், தேசியக்கவி விநாயகம் பிள்ளை தொடங்கி பாரதி தொட்டு அழ வள்ளியப்பா முதல் பெயர் பட்டியலானது நீண்டுகொண்டேதான் செல்கிறது. ஆனால், எவரும் குழந்தைகளுக்கான இலக்கியம் படைத்தவர்களாக இல்லை. அதையும் தாண்டி சிலரைக் குறிப்பிட வேண்டுமானால், 'ஜான்சுந்தர், முகுந்த் நாகராஜன், எஸ் ராமகிருஷ்ணன்' போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். இந்தப் போக்கில் குழந்தை இலக்கியங்களிலிருந்து வாழ்வை கற்றுக்கொள்வதும் கற்பிப்பதும் ஒருபுறம் இருந்தாலும், உளவியலின் அடிப்படையில் பெற்றோர்களும், குழந்தைகளும் சிலசில பெற்றோரிய உளவியல் அணுகுமுறைகளையும் கருத்தியல்களையும் இன்றைய காலத்தில் பின்பற்ற வேண்டியதாய் இருக்கின்றது.

உளவியல் அடிப்படையில் பெற்றோரியம்

பெற்றோரியக் கல்வி உளவியலானது, குழந்தைகளை வளர்க்கும் முறைமையில், பெற்றோர்களுக்கென அவர்களின் தன்மை, வளர்ப்பு முறைகளைப் பொறுத்துச் சில படிநிலைகளை வகுத்து வைத்துள்ளது, தனது [Life-span Development] என்ற புத்தகத்தில், குழந்தைகளை வளர்க்கும் முறைமையின் அடிப்படையில் பெற்றோரியத்தினை நான்கு படிநிலைகளாக வகைபடுத்தியுள்ளார் (John Santrock, 2021).

1. பெற்றோரின் வளர்ப்பு முறைமையின் அடிப்படையில்

சர்வாதிகாரத்துவப் பெற்றோரியம் - authoritarian parenting

இந்த வகைப் பெற்றோர்கள் குழந்தைகளிடம் சர்வாதிகார நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகின்றனர். தாங்கள் சொல்வதைக் கேட்க வேண்டும், அதைத் தான் செய்ய வேண்டும் என்று கட்டளை இடுவார்கள். தங்கள் குழந்தைகள் அதீத ஒழுக்கத்துடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவார்கள். குழந்தைகள் சொல்வதைக் கேட்கவே மாட்டார்கள். ஒரு வழித் தொடர்பு மட்டுமே இங்கு இருக்கும். மிகுந்த எதிர்பார்ப்புகளைக் கொண்டு அதைக் குழந்தைகள் மேல் திணிக்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள். அது குழந்தைக்குப் பிடிக்குமா பிடிக்காதா அதெல்லாம் கேட்கவும் மாட்டார்கள்.

அதிகாரத்துவ பெற்றோரியம் - authoritative parenting

இவர்கள் நடுநிலையுடன் நடந்து கொள்கிறார்கள். குழந்தைகள் மேல் எதிர்பார்ப்பு வைத்து இருந்தாலும் குழந்தைகளின் கருத்துக்களையும் கருத்தில் கொண்டு செயல்படுவார்கள். ஒவ்வொரு

விஷயங்களையும் செய்யும் போது இது குழந்தைக்குப் பலன் அளிக்குமா என்று யோசித்துச் செய்வார்கள். இந்தப் பெற்றோர்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் இடையே ஓர் ஆரோக்கியமான உறவு இருக்கும். குழந்தைகளுடன் அடிக்கடி தொடர்பு கொண்டு பேசுவார்கள்.

கவனக்குறைவு பெற்றோரியம் - neglectful parenting

இந்தப் பெற்றோர்கள் குழந்தைகளின் வாழ்க்கையில் பெரிதாக ஈடுபாடு காட்ட மாட்டார்கள். குறைந்த அக்கறை மட்டுமே இருக்கும். குழந்தைக்கு என்ன தேவை என்பதைக் கூடக் கண்டு கொள்ள மாட்டார்கள்.

அறிவார்ந்த பெற்றோரியம் - indulgent parenting

இந்தப் பெற்றோர்கள் குழந்தைகளை மிகவும் நெகிழ்வுடன் அணுகுவார்கள். குழந்தைகளிடம் திறந்த மனதுடன் இருப்பார்கள். குழந்தைகளுக்கு எது விருப்பமோ அதை அனுமதிப்பார்கள். இந்தப் பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளிடம் ஒரு நண்பனைப் போல் பழகுவார்கள். இதனால் குழந்தைகளும் பெற்றோர்களிடம் வெளிப்படையாகப் பேசத் தயங்குவதில்லை. இந்தப் பெற்றோர்கள் குழந்தைகளுக்கு விதிகள் எதுவும் அமைக்காமல் ஆதரவாக மட்டும் செயல்படுவார்கள்.

பெற்றோர்களின் தன்மை அடிப்படையில்

நந்நடத்தை பெற்றோரியம் - Gentle parenting

குழந்தைகளிடத்தில் முன்மாதிரியாகவும், அவர்கள் வாழ்க்கையில் அவர்கள் பிறருக்கும் அவர்களது குழந்தைகளுக்கும் உதாரணமாக இருக்கவேண்டுமென்றும் கற்பித்து அதன்படியே நடந்துகொள்வர்.

நஞ்சு பெற்றோரியம் - toxic parenting

நஞ்சானது, தன்னையும் தன்னை உண்டவரையும் எப்படிப் பாழ்படுத்துமோ அப்படிப்பட்ட குண நலன்களை உடையவர் இவ்வகை பெற்றோர்கள். இவர்களால் கடுமை இயல்போடு மட்டுமே நடந்துகொள்ள முடியும்.

முன்மாதிரிப் பெற்றோரியம் - ideal parenting

குழந்தைகளிடத்தில் முன்மாதிரியாகவும், அவர்கள் வாழ்க்கையில் அவர்கள் பிறருக்கும் அவர்களது குழந்தைகளுக்கும் உதாரணமாக இருக்கவேண்டுமென்றும் கற்பித்து அதன்படியே நடந்துகொள்வர்.

நேர்மறை பெற்றோரியம் - positive parenting

நன்னடத்தைப் பெற்றோரியத்திலுள்ள தன்மைகள் இவர்களுக்கு முழுமையாக பொருந்துவதோடு, குழந்தைகளிடத்தில் மிகவும் கனிவாகவும் குழந்தைகள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு நேர்மறை பதில்களைக் கொடுத்தும் காரண காரியங்களை ஆராய்ந்தும் தான் குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய இடத்தினைச் சரியான முறையில் கொடுத்தும் குழந்தைகளின் சுய விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு நன்முறையில் மதிப்புக் கொடுப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், அவற்றைச் சூழலுக்கு ஏற்றபடி அனுமதிக்கவும் செய்வர்.

மேலதிக, வளர்ப்பு மற்றும் தன்மை அடிப்படையில் வகைபடுத்தப்பட்டிருக்கும் பெற்றோரியங்களில், தன்னாட்சி-Autonomy, எல்லை-Boundary, சம்மதம்-Consent ஆகிய மையப் படிநிலைகளும் அடங்கும்.

இதில், தன்னாட்சி என்பது, குழந்தைகளின் சுயம் சார்ந்த நடவடிக்கைகள் அடங்கும். எல்லை என்பதில், பெற்றோர்கள் குழந்தைகளுக்கு அளிக்கும் இடம் அல்லது சுதந்திரத்தை உள்ளடக்கியது. சம்மதம் என்பது, பெற்றோர்கள் குழந்தைகளுக்கு அளிக்கும், அனுமதி, சரி, தவறு என்ற அளவீடுகளைப் பற்றியது.

இரவு வரைந்த ஓவியம் கவிதைத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள அம்மா மகளுக்கு இடையேயான கவிதைகள் அனைத்தும் அறிவார்ந்த, நன்னடத்தை, நேர்மறை பெற்றோரியக் கருத்தியலுக்குப் பொருந்திப் போகின்றது. பெரும்பாலும் நேர்மறை பெற்றோரியத்தையே முன்வைக்கின்றது (Vennila, 2010).

இரவு வரைந்த ஓவியம் கவிதைத் தொகுப்பின் வழிப் பெற்றோரியம்

பொதுவாகப் பெற்றோர்கள் பெண் குழந்தைகளை வளர்க்கும்போது மிகவும் பாதுகாப்பாக வளர்த்து, நன்முறையில் திருமணம் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்றே நினைப்பார்கள். சில பெற்றோர்கள் தன் மகள்களை செல்லமாகவும் சுதந்திரமாகவும் வளர்ப்பார்கள், சிலர் கொஞ்சம் கண்டிப்போடு வளர்ப்பார்கள். இந்த இருமுறைக்கும் இருக்கும் அடிப்படைக் காரணம் ஒன்றுதான், தனது பெண் இந்தச் சமூகத்தில் ஒழுக்கமாகவும், பாதுகாப்பாகவும் இருக்கவேண்டும் என்பதே. இதற்குப் பண்பாடானது பெரிதும் துணைசெய்கிறது. பண்பாட்டு மரபு விழுமியங்களை முறைப்படி கற்பிப்பதிலும் அதைச் சமகாலச் சூழலுக்கு ஏற்றபடி மாற்றியமைத்துப் போதிப்பதிலும் பெற்றோரியமானது முக்கியத்துவமானது. குறிப்பாகத் தாய்மைக்கு இதில் அதிக முதலிடம் இருக்கின்றது. ஏனெனில், தந்தையிடம் சிலவற்றை நேரடியாகப் பேசிவிட முடிவதில்லை. மரபார்ந்த சமூகம் அதற்கு இடமளிக்கவுமில்லை. எனவே, இங்குதான் தாய்மையின் பங்கானது முதன்மைத்துவம் பெறுகின்றது. கூடவே சமூக உடலை கட்டமைப்பதிலும் தாய்மையின் பங்கானது இன்றியமையாததே (Vennila, 2010).

"மேரி டக்ளஸ் (Mary Douglas) என்கிற குறியீட்டு மானுடவியலாளர் கூறுவதுபோல், "மனித உடலானது சமூகத்தின் படிமமாய் அமைகிறது." சமூக உடலுக்கும், மனித உடலுக்கும் ஓயாத அர்த்தப் பரிவர்த்தனை நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பதால் சமூகக் கட்டுகளும் சுதந்திரங்களும் மனித உடலில் குறியுருப்பெறுவது இயல்பாக நடைபெறுகிறது." - 'சுந்தர்காளி'

"வலிக்குதும்மா அரும்பும் முலைக்காம்பு பற்றிச் சிணுங்குகிறாள்-அமுதக் கலசத்தின் புறப்பாடு, வலி சுகி மகளே-தேய்த்துக் குளித்தால் தடுக்கிறது சட்டையணிந்தால் மேடிகிறது விளையாட்டில் மோதிக் கொண்டால் முன்நின்று அடிபடுகிறது பிடிக்கலை வேண்டாம்மா-இவை கொஞ்சம் இன்னும் இருக்கின்றன முலை தொட்டுப் படரும் துக்கங்கள் வலி சுகி மகளே வலி சுகித்தலே பெண்ணாயிருத்தல்." என்ற இந்த வலி சுகி மகளே கவிதை, சமூக உடலைப் பற்றி குழந்தைக்குப் புரியவைக்கும்படி நேர்மறை பெற்றோரியத் தன்மையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. (பெண்கள் பெண்களாகவே பிறப்பதில்லை உருவாக்கப்படுகின்றார்கள்) என்ற சீமோன் புபுத்தின் கருத்துப்படி, தனிமனித உடலாக நடமாடும் பெண்குழந்தைகளின் உடலானது, பண்பாடு, மரபு, கலாச்சாரங்களுக்கு ஏற்றபடியாக உருவாக்கப்படுவதை நம்மால் காணமுடிகிறது (Jamalan, 2020).

உடை என்பது ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் மானம் காக்கும் கருவியாகும். ஆனால், பெண்களுக்கு மட்டும் கூடுதலாகக் கற்புக் காக்கும் கருவியாகவும் இருந்து வருகிறது. ஒரு பெண் தன் உடல் தெரியும்படி உடை அணியும் போது அது அவமானம் எனக் கருதும் பெரும்பான்மை மனிதர்கள் பெண்ணின் உடல் அவமானமானதா? என்ற கேள்விக்குப் பதில் சொல்லிட வேண்டியுள்ளது ஒரு பெண் தன் உடலை வெளிப்படுத்தும் உடை அணிவதில் ஆண் மனதின் அரசியல் உள்ளது எனச் சொல்லும் பலர் ஒரு பெண் எப்போதும் தன்னுடலை மறைத்தே பயணிக்க வேண்டும் என்பதிலும் ஆண் மனதின் அரசியல் உண்டென்பதை உணர ஏன் மறுக்கின்றனர்.

“குளித்துவிட்டு அப்படியே ஓடிவரக்கூடாது மகளே-துண்டு கட்டியிருக்கேம்மா இடுப்பிலிருந்து துண்டை நெஞ்சுவரை ஏற்று மேல்சட்டை அணிந்து தூங்கு கசகசன்னு இருக்கும்மா புழுங்கிக் கசங்கினாலும் காற்றாட முடியாது மகளே நம்ம வீடு தானேம்மா-செங்கல் சுவருக்கும் கண் உண்டு மகளே-குழந்தையில்லையாம்மா நான் குழந்தைதான் தங்கமே பெண் குழந்தை.” என்ற இந்த கவிதை சுய விருப்பு வெறுப்புகளுக்கெல்லாம் இடம்கொடாமல், சமூகமானது வரையறுத்து வைத்திருக்கின்ற உடை அரசியலை வினவுகின்றது. குழந்தையில்லையாம்மா நான் குழந்தைதான் தங்கமே பெண் குழந்தை என்பதில், அவள் குழந்தையாக இருந்தாலும் பெண் குழந்தை என்றாலே இப்படித்தான் உடை உடுத்தவேண்டும் என்ற உடையரசியலின் மறு பக்கமான, ஆண் மையச் சமூகத்தின் அதிகாரமானது இலையோடியுள்ளது. குடும்பமும் சமூகமும் விதிக்கின்ற முறைமைகளின்மீது தனக்கு விருப்பமோ, விருப்பமில்லையோ, என்னும் உணர்வியல் தேர்ந்தெடுப்பினை மறைத்துக்கொண்டு தானே குடும்பத்திற்காகவும் சமூகச் சூழலுக்காகவும் விட்டுக்கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. முக்கியமாக குடும்பத்தில் இருக்கும் ஆண்கள் சொன்னால் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும், மதித்து நடக்கவேண்டும், தன்னைப் பற்றி மற்றவர்கள் தவறாக நினைக்கும்படியும் பேசும்படியும் நடந்துக்கொள்ளக் கூடாது. இப்படிச் சொல்லியும் சொல்லாமலும் பெண் குழந்தைக்குத் தாயானவள் அறிவுறுத்திக் கொண்டே இருப்பாள். இப்படித்தான் பல பெண்கள் வளர்ந்திருப்பார்கள். வெகுசில தாய்மார்கள்தான், தங்கள் பெண் குழந்தைகளைச் சமூகக் கட்டமைப்புக்கு அப்பாற்பட்டு குழந்தையின் விருப்பப்படியே வளர்க்க வேண்டுமென்று நினைப்பார்கள். இதற்கு இந்தச் சமூகம் பெரிதும் இடமளிப்பதில்லை. அதையும் மீறி வளர்த்தாலோ, வாழ்ந்தாலோ அவளுக்குப் பலவிதப் புனைப்பெயர்களைச் சூட்டிவிடுவதற்கு இந்தச் சமூகம் தயாராகத்தான் உள்ளதே தவிர, அவளது சுய, சுதந்திர உணர்வுகளைப் பொருட்படுத்துவதில்லை (Vennila, 2010).

“ஏம்மா ரத்தம் வந்துக்கிட்டே இருக்கு - நீ பூக்கத்து வாங்கிவிட்டாய் மகளே-பூ பூத்தால் வாசனை தானே வரும் ரத்தம் வருது - ரத்தப்பூ ஆதியில் உன் பாட்டிக்குப் பாட்டிக்குப் பாட்டி தூரியனை விழுங்கிவிட்டாள் தூரியப் பூ சிகப்பு-தூரியனை ஏன் விழுங்கணும் நிலாவை விழுங்கியிருக்கலாம் தூரியந்தான்டா உயிர் நீ உயிர்த்தலின் அம்சம் தூரியனைப் பிரசவிக்கும் மகளே வலி சுகி (Vennila, 2010).”

இதில் பேசப்படுகிறபடி, பெண்ணானவள் உயிர்த்தல், உயிர்ப்பித்தலின் அம்சம் என்பதை நாம் எத்தனைபேர் முழுமையாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றோம். அப்படி ஏற்றுக் கொண்டாலும் அதைச் சகிக்கவோ பெருமிக்கவோ எத்தனை பேர்களின் மனமானது இடம் கொடுக்கிறது என்பது கேள்வியே?

உடலியல் பருவகால மாற்றம் என்பது ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பொதுவானதே. அப்படி இருக்கையில் பெண்ணிற்கு மட்டும் பருவகால சுழற்சியானது, விசேசமானதாகவும், புனிதமானதாகவும், தீட்டுடையதாகவும், தீண்டாமை சார்ந்ததாகவும் பார்க்கப்படுவது என்பது எத்தகைய மனநிலை. இங்கு எதெல்லாம் மறைக்கப்படுகின்றதோ அதன்மீது வெளிப்படையான கவனமானது தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது என்பது சமூகப் புரிதலாகும். இப்படித் தனது கவிதைத் தொகுப்பிற்குள் ஆங்காங்கே குழந்தைமையின் சமூக உடலியல் கட்டமைப்புக் குறித்துப் பேசிக்கொண்டே செல்கின்றார்.

இன்றைய ஆண் மைய சமூகம் பெண் குழந்தை வளர்ப்பில் என்னென்ன செயல்பாடுகளை மேற்கொள்கின்றது. அதிலும் குறிப்பாகத் தந்தையின் பணி என்ன என்பது கேள்விக்கு உட்படுத்த வேண்டியதே. இப்பொழுதெல்லாம் ஆண்களுக்கு சரிசமமாக பெண்களும் வேலைக்குச் செல்லத் தொடங்கிவிட்டனர். குடும்பம் சார்ந்த பணி என்பது இன்னும் அதிகப்படியாகப் பெண்களிடத்திலேயே தான் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றது. பன்னெடுங்காலமாக ஆண் மைய உளவியலில் வாழ்வியலை நகர்த்தி வந்திருக்கும் ஆண்களிடத்தில் திடீரெனப் பெருத்த மாற்றத்தை எதிர்பார்ப்பதென்பது அபத்தமானதே. அவர்களும் இந்தச் சூழலைப் புரிந்துகொண்டு பயணிக்க வேண்டும் தான். இல்லையென்று சொல்லவில்லை. ஆனால் அதற்குச் சில காலமெடுக்கும் என்பது புரிதல் (Vennila, 2010).

“இன்னக்கி நாந்தான் அப்பாக்கூட படுப்பேன்-என் இடம் அது நாந்தான் படுப்பேன்-ஏன் நீ மட்டும் தான் படுப்பியா-ஆமாம் நான் மட்டும் தான்-எனக்குத்தானே அப்பா நீ வேணா உங்கப்பாக்கிட்ட போ- உனக்கு அப்பா எனக்கு வீட்டுக்காரர் எனக்குத்தான் முதலில்-அப்பாவைவிட வீட்டுக்காரர் பெரிசா- உனக்கு மட்டும் அப்பா ஒண்ணு வீட்டுக்காரர் ஒண்ணு எனக்கு அப்பா மட்டுமா போ எனக்கும் ஒரு

விட்டுக்காரர் குடும்மா.” இப்படித் தந்தைகளிடம் உரிமையும் அனுமதியும் எடுத்துக்கொள்ளச் சரியான முறையில் எத்தனை குடும்பங்கள் கற்பிக்கின்றது. [ஆண் என்றாலே ஆபத்து] என்றுதானே இந்தச் சமூகம் புரிந்து வைத்திருக்கின்றது. சமகாலத்தில் நடக்கும் நிகழ்வுகளின் மூலமே இப்படிப்பட்ட புரிதல்கள் உண்டாகின்றது. இந்தப் போக்கை முழுமையாகத் தப்புச் சொல்லிவிட முடியாது என்றாலும், தந்தை மீதும் இதே புரிதல் தொடர்வதை எப்படி எடுத்துக்கொள்வது. ஒரு பெண் குழந்தையிடம் என்னதான் அப்பா செல்லமாக இருந்தாலும், தன் உடம்பைப் பற்றியும் உணர்வுகளைப் பற்றியும் அம்மாவிடம்தான் வெளிப்படையாகப் பேசுவாள். ஆனால் இதைப்பற்றியெல்லாம் அப்பாவிற்குத் தெரியாது. அப்பாவிடம் மேலதிகவற்றைப் பற்றியெல்லாம் பேசக்கூடாது என்கிற கற்பிதம் அம்மாவிற்கும், அம்மாவின் வழியாக மகளுக்கும் சொல்லப்பட்டிருக்கும். அதனால் பெண்களுடைய உடல் மற்றும் உணர்வு ரீதியான விஷயங்களை யாரிடத்திலும் பகிர்ந்துகொள்ள கூடாது என்று நினைத்துப் பூடகமாகவே வைத்திருப்பாள் (Vennila, 2010).

மேலதிகக் கவிதையில் குழந்தைத்தனத்தின் வெளிப்பாடாய் இருக்கும் மகளிடத்தில், அம்மாவின் உரையாடலானது, இன்றைய சமூகமானது கட்டமைத்திருக்கும் இயல்புநிலையை வெளிப்படையாகப் பேசுகிறது. நம் முன்னோர்களின் காலம் தொடங்கி இன்று வரை பெண் தனது அகக் கருத்துக்களை வெளிப்படையாக பேசிவிட அனுமதியில்லை. இன்றைய சூழலில் இந்நிலை கொஞ்சம் மாறியிருந்தாலும் இன்னும் அதன் தன்மையானது வேறு வடிவங்களில் தொடர்ந்து கொண்டேதான் வருகிறது.

“புறா ஏம்மா உயரமா பறக்கமாட்டேங்குது-ஏன் கண்ணு-பாரு... பயந்து பயந்து மாடிமேல் உட்கார்ந்துக்கிது-இது விட்டுப் புறாப்பா இவ்வளவு தான் பறக்கும் விட்டுப் புறான்னா உயரப் பறக்காதா-ஆமாம் கண்ணு-பறக்க முடியுமனு விட்டுப் புறாக்கு மறந்திடுச்சி உன்னையும் என்னையும் போல.” இந்தக் கவிதையில் அம்மா குழந்தைக்குக் காலம்காலமாய்த் தனது சுயம், சுதந்திரம், விருப்பு வெறுப்பு அமுக்கப்பட்டு வந்த நிலையை இயல்பாய்க் குழந்தை மொழியில் குறியீடாக சொல்லுகின்றாள். இந்த நேரத்தில் இந்தக் கருத்தியலை ஒட்டிய “வீட்டின் மூலையில் ஒரு சமயலறை என்ற அம்பையின்” சிறுகதையானது நினைவுக்கு வருகின்றது. இப்படி அம்மா மகளுக்குமான உரையாடல்களில் பண்பாட்டு, மரபு வழித் தாய்மையின் குழந்தை வளர்ப்பியமானது. பேசப்படுகின்றது (Vennila, 2010).

இப்படித் தாய்மை அல்லது தந்தைமை சார்ந்த பெண் குழந்தை வளர்ப்பியம், பெண்குழந்தைகளைச் சமூக உடலியல் கட்டமைப்பிற்கு ஏற்றபடி உருவாக்குவது போன்ற விழுமியக் கூறுகள் ஒருபுறம் இருக்க, குழந்தைகள் குழந்தைகளாக இருக்கின்றார்களா? அதிலும் குறிப்பாகப் பெண்குழந்தைகள் சமூகவியல் நெருக்கடிகளைக் கடந்து அதனதன் இயல்புபடியே வாழ்வைச் சகிக்கின்றதா? என்பது அச்சமும் ஐயமும் நிறைந்த கேள்விகளாகவே மனதிற்குள் எழும்புகின்றது.

நேரமின்மை, பொருளாதார நெருக்கடி, பொறுமையின்மை போன்ற சூழ்நிலைக் காரணங்களால் பெற்றோரியத்தில் குழந்தை உளவியலானது தொடர்ந்து கேள்விக்குள்ளாகின்றது. வளர்கின்ற குழந்தையின் சேட்டைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமல், ஒன்றரை வயதிலேயே விளையாட்டுப் பள்ளிக்கு அனுப்பிவிடுவது. வெளியே விளையாட விடாமல் வீட்டிற்குள்ளேயே போட்டு பூட்டி வைப்பது. கைபேசி, தொலைக்காட்சியை காண்பித்துச் சோறு ஊட்டுவது. வீட்டிற்கு வரும் உறவினர்களிடத்திலும் நண்பர்களிடத்திலும் தன் குழந்தையை அறிவார்ந்ததாகக் காட்டிக்கொள்ள அவர்களை அந்த ரைம்ஸ் சொல்லு இந்தப் பாட்டுப்பாடு என இம்சிப்பது போன்ற அடையாளச் செயல்பாடுகள் அனைத்தும், குழந்தைகளைக் குழந்தைகளாக இருக்கவிடுவதில்லை (Vennila, 2010).

குழந்தைகளை நம் உலகத்தோடு எளிதில் சேர்த்துக்கொள்ள மிரட்டலும் திட்டதலும் கை உயர்த்தலுமே போதுமாய் இருக்கின்றது என்பதை, தனது நீரில் அலையும் முகம் என்ற கவிதைத் தொகுப்பில், “அங்க போகாத- அதை எடுக்காதே-கீழே இறங்கு-மேல ஏறாதே-பேசாம இரு-சத்தம் போடாதே-தூங்கு சீக்கிரம்-தொண்தொணன்னு பேசாதே-இவற்றோடு லேசான ஒரு கையுயர்த்தலும் - போதுமானதாயிருக்கிறது-குழந்தைகளை நம் உலகிற்கு அழைத்துக் கொள்ள.” என்று சர்வாதிகாரத்துவப் பெற்றோரியம் பற்றிப் பேசியுள்ளார் (Vennila, 2010).

குழந்தைகளுக்கும் பொம்மைகளுக்குமான உலகமென்பது அலாதியானது சுவாரஸ்யம் நிறைந்தது. அதிலும் குறிப்பாகப் பெண்குழந்தைகளுக்குப் பொம்மையோடான உலகம் முக்கியமானது. இதை குழந்தைகளுக்கும் பொம்மைகளுக்குமான உறவியல் நிகழ்வுகளைச் சில கவிதைகள் வழியாகப் பேசுகின்றார் (Vennila, 2010).

கால் தவறி லேசாக மிதித்துவிட்டேன் பொம்மையை அடித்ததை விட அதிகமாக அழுகிறாள் மகள். குழந்தைக்கு ஒன்று பொம்மைக்கு இரண்டு கவளங்களெனச் சோறாட்டி மகிழ்கிறாள் அம்மாக்குழந்தை நாக்கு நீட்டிய பார்பி பொம்மையை

“பசிக்குதா

பாச்சி குடி”

என மார்போடு சேர்த்தணைத்துக் கொஞ்சுகிறான் மகன்.

பொம்மைக்குத் தலைவாரி முகம் கழுவிப் பவுடர் பூசிப் பொட்டிட்டு விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறது. ஒழுக்கும் மூக்கோடு சிறுநீர் ஈரத்தில் உட்கார்த்தபடி குழந்தை. அழும் பொம்மைகளைக் குழந்தைகளுக்குப் பிடிக்காது. அழும் குழந்தைகளுக்குப் பிடித்துவிடுகின்றன பொம்மைகள். தூக்கம் ஒட்டிக்கிடக்கும் கண்களோடும் உதடு தூப்பும் விரல்களோடும் நர்சரிப் பள்ளி வேன்களில் திணித்தனுப்பப்படும் குழந்தையைக் கண்டு நெஞ்சு குலுங்க விம்முகின்றன சேக்காளிப் பொம்மைகள் (Vennila, 2010).

பொம்மையின் உடைந்தத் துண்டு குழந்தையைக் காயப்படுத்திவிடுமெனப் பதறுகிறேன் உடைந்த பொம்மையை உடனடியாக ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிப் போகணும் என்று அழுகிறாள் குழந்தை. அழுகு அடம்பிடித்து பொம்மைகள் கேட்டு வாங்கிய குழந்தை காப்பகம் சென்றபின் குழந்தையைக் கேட்டு அழுதன பொம்மைகள்.

இப்படி குழந்தைத்தனம் மாறாக் குழந்தைகளை அவர்களின் குழந்தைமை உலகிலிருந்து பிரித்து. அறிவுஜீவி என்ற பெயரில் நம்மைப் பிறரிடத்தில் அடையாளப்படுத்திக்கொள்ள அவர்களை இயந்திரத்தனமாக வளர்ப்பது நியாயமா?

பெண் குழந்தைகளுக்குப் பண்பாட்டு மரபார்ந்த விழுமியங்களைச் சமூக உடலியலுக்கு ஏற்றபடி வளர்ப்பதில் எந்தவித முரணும் இல்லை. ஆனால் குழந்தைகளைக் குழந்தைகளாகவே, அவர்களின் இயல்புப்படியே எல்லாவற்றையும் சொல்லிக்கொடுத்து வளர்ப்பது என்பதே சரியானதாக இருக்கும்.

முடிவுரை

வன்கொடுமைகளும் வன்புணர்வுகளும் அன்றாடங்களாகிவிட்ட இன்றைய சமூகத்தில், குழந்தைகளைப் பாதுகாப்பாகவும் நன்முறையிலும் வளர்த்தெடுப்பதென்பது சிக்கலுக்குள்ளானதே. அதிலும், பெண் குழந்தைகளுக்குச் சமூகத்தின் நேர்மறை, எதிர்மறை நியாய அநியாய இயல்புகளைப் போதிப்பதென்பது மிகவும் அதிக மெனக்கிடுதலுக்கும் முரணுக்கும் உட்பட்டது. இப்படிப்பட்ட சூழலில் பெண் குழந்தைகளை வளர்ப்பதற்குப் பெற்றோர்கள் எவ்வளவு பங்களிப்பினைச் செய்கின்றார்கள்? என்பது கேள்வியே. நிர்பையா தொடங்கி இன்று ஸ்ரீமதி வரை, கொஞ்சமாவது பக்குவமடைந்த பெண்களுக்கே இந்நிலை என்றால், அனுபவங்களைப் பெற்றிடாத பெண் குழந்தைகளின் கதி அச்சுறுத்துவதாகவே உள்ளது. இத்தகைய சம்பவங்கள் நிகழ்வதற்குக் காரணமாய் யாரைச் சொல்வது? இயந்திரச் சூழலில் தொடர்ந்து பொருளாதரத்திற்காய் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் பெற்றோர்களையா? இல்லை குழந்தைகள் தனது பெரும் நேரங்களைச் செலவிடும் பள்ளிகளின் ஆசிரியர்களையா? யாரைச் சொல்வது? என்னைப் பொறுத்தவரை பெண் குழந்தைகள் வளர்ப்பில், அதீத கவனமும் பொறுப்பும் அடிப்படையில் பெற்றோர்களுக்கே அதிகம் இருக்கின்றது. அதிலும், தாய்மைக்குப் பெண் குழந்தையை வளர்த்தெடுப்பதில் பெரும்பங்கு இருக்கின்றது. ஏனென்றால், இவ்வகை உறவானது [நேர்நிலைப் பாலினம்] என்பதால். தாய்மைக்கே பெண் குழந்தைகளை வளர்ப்பதில் முழுப் பொறுப்பும் பங்கும் வந்து சேர்ந்துவிடுகிறது. சரி, இந்தப் பொறுப்பு தாய்மைக்கு மட்டுந்தானா? தந்தைமைக்கு இல்லையா? என்று

சொல்லுவதற்கில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் சமதர்மத்தையும் சமநீதியையும் தேடும் இன்றைய சமூக மைய நீரோட்டத்தில், தந்தைமைக்கும் ஒரு பெரும்பங்கும் பொறுப்பும் இருக்கத்தான் செய்கின்றது என்பது நவீனம் பேசும் சமகாலத்தில் மறுக்க முடியாத ஒன்றே. வெண்ணிலா, பண்பாட்டு மரபார்ந்த முறையில் உள்ள, காலம்காலமாய்ப் பேசிவரும் பெண்மைக்கான சமூக உடல் சார்ந்த கட்டமைப்புகளைக் கேள்வி பதில் உரையாடல் அடிப்படையில், அம்மா குழந்தை இருவருக்கும் இடையில் கட்டமைத்துள்ளார். இவரின் இந்தக் கவிதைகளில் வரும் தாயானவள், நந்தொடுதல் (Good Touch) எது? மோசமான தொடுதல் (Bad Touch) எது? என்பவற்றையெல்லாம் புரிந்துகொண்ட தாயாகவும், அவற்றையெல்லாம் குழந்தைக்குக் கற்றுக்கொடுக்கும் பக்குவம் உடையவளாகவும் விளங்குகின்றாள். மேலும் பண்பாட்டு கலாச்சார விழுமியங்களைப் புரிந்துகொண்டவளாகவும் உடலரசியல் குறித்த புரிதல் உடையவளாகவும் நிலவிவரும் ஆண்மைச் சமூகத்தின் வக்கிரங்களையும் புரிந்துகொண்டவளாகவும் இருக்கின்றாள். தான் புரிந்து வைத்திருக்கின்ற இன்றைய சூழலைத் தாய்மைக்கே உரிய அச்சத்தோடு தன் குழந்தைக்கு எடுத்துரைக்கின்றாள். கூடவே, வலிசுகி மகளே என்ற கவிதையின் மூலம் பெண்மைக்குரிய அம்சத்தை எதார்த்தமாய் உணர்த்தும் மிதவாத பெண்ணியத் தாயாகவும் இருக்கின்றாள். வெண்ணிலாவின் இந்தக் கவிதைகளில் வரும் தாயானவள், ஏன் எதற்கு என்று கேள்விகளைக் கேட்டுக் கடுகடுக்கும் சர்வாதிகத்துவ பெற்றோரியத் தாயாக இல்லாமல் பக்குவம் அடைந்த நேர்மறை பெற்றோரியத் தாயாகவே இருக்கின்றாள். ஆண், பெண் இடையிலான பாலியல்சார் உடலரசியலைப் பேசும் பலருக்கு மத்தியில் தாய்மை மற்றும் குழந்தைமை இரண்டிற்கும் இடையிலான உடல் அரசியலைப் பற்றிப் பேசியுள்ளார். அதாவது ஒரு தாயானவள் தன் பெண் குழந்தைக்குச் சமூகம் பற்றிய மதிப்பீட்டைப் பெண்ணுக்கான உடலரசியலையும் குழந்தைமையில் கற்பிப்பது என்பது கத்திமேல் நடப்பதற்குச் சமமானது. எல்லாவற்றிற்கும் கேள்விகள் எழும்பும் குழந்தைப் பருவத்தில் அந்தக் குழந்தைக்குச் சமூக அறிவை புகட்டுதல் என்பதும் அப்படிப்பட்டதே. இந்தச் சமூகவியல் சிக்கலினைத் தன் கவிதைகளின் வழியாக எடுத்துரைக்கின்றார். இந்த எடுத்துரைப்பு பெண்களுக்கான சுதந்திரம், சுயம், விடுதலை போன்றவற்றிற்குத் தடையாக இருப்பதுபோல தோன்றினாலும், இயல்பு அது இல்லை. சமகாலச் சமூகத்தில் நிலவுகின்ற நிதர்சனத்தையே முன்வைக்கின்றார். ஒரு பெண் தனது உடலைப்பற்றித் தாயிடம் மட்டுமே வெளிப்படையாகப் பேசமுடியும். நம் இந்திய பண்பாட்டில் தந்தையிடம் பேசுவதற்குப் பூடகத்தையே முன்வைக்கின்றது. சிலர் பேசுகின்றார்களே? என்ற கேள்விக்குக், கல்வியறிவும் மேல் நாட்டுச் சிந்தையும் அதீத வாசிப்பும் இருப்பவர்களே இதற்குப் பதிலாகின்றனர். இப்படி மாறிமாறிக் கேள்விகளும் குழப்பங்களும் ஆதிக்கம் செலுத்திப், பெண் குழந்தைகளை வளர்ப்பதில் சிக்கலுக்கு உள்ளாக்கும் இன்றைய சூழலில் தாய் தந்தை இருவரின் சமவெளி குழந்தைகளுக்குத் தேவைப்படுகிறது. பெண் குழந்தைகளுக்குத் தாயின் கவனமும் அக்கறையும் அதிகம் தேவைதான் என்றாலும், தந்தையின் பங்களிப்பும் தேவையானதே. பெண்குழந்தைகளுக்கு நிகழும் வன்முறைகளுக்கும் வன்கொடுமைகளுக்குமெல்லாம் தாய்மையையே பொறுப்பாக்கித், தொடர்ந்துவரும் தேய்மான வழக்கிலிருந்து தாய்மையானது கொஞ்சம் ஆசுவாசப்பட வேண்டியுள்ளது. இதற்குத் தந்தைமையும் குழந்தை வளர்ப்பில், குறிப்பாகப் பெண் குழந்தை வளர்ப்பில் நம் பாரம்பரியத்தையும் பண்பாட்டையும் மரபையும் கலாச்சார நாகரிகத்தையும் தெளிவாய் விழுமியம் மாறாமல் சமகாலத்திற்கு ஏற்றபடி பெண் குழந்தைகளுக்குக் கற்பிப்பதில் தீவிரமாய் ஈடுபட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் எல்லாவற்றிற்கும் கேள்விகளாய் நீளும் இச்சமூகத்தில், அனைத்தும் களையப்பட்டு ஆரோக்கியமான சமுதாயமானது வளர்ச்சிபெறும்.

References

- Jamalan, (2020) Udalarasiyal, Kalakuri, Chennai, India.
- John Santrock, W. (2021) Life-Span Development, New York, McGraw – Hill Education, Chennai, India.
- Mallika, Aranga. (2022) Penn udal Arasiyal, keetru, Chennai, India.
- Vennila, (2010) Eravu Varaintha Oviyam, Agani Veeliyeedu, Chennai, India.
- Vennila, (2015) Neeril Alaiyum Mugam, Agani Veeliyeedu, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License